

Sygn. akt VI Ka 948/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Sędziowie: SO Sebastian Mazurkiewicz

SO Anna Zawadka (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy - stażysta Monika Suwalska

przy udziale prokuratora Edyty Szczykutowicz

po rozpoznaniu dnia 24 lutego 2017 r.

sprawy J. L. syna J. i I. ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 4 kwietnia 2016 r. sygn. akt III K 231/14

wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie z pkt VII i VIII wyroku dotyczące warunkowego zawieszenia wykonania kary i oddania oskarżonego pod dozór kuratora ;
2. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Aleksandra Mazurek SSO Anna Zawadka

Sygn. akt VI Ka 948/16

UZASADNIENIE

J. L. został oskarżony o to, że :

I. w okresie czasu od dnia 27 kwietnia 2010 roku do 13 maja 2010 roku w W. działając w wyniku z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu dokonał przywłaszczenia powierzonych mu środków pieniężnych w łącznej kwocie 50.000 złotych, w ten sposób, że będąc upoważnionym do dysponowania rachunkiem bankowym Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W. o nr (...) prowadzonym w (...)Bank dokonał w dniach 27 kwietnia i 13 maja 2010 roku dwóch nieuprawnionych przelewów na własny rachunek bankowy

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

II. w okresie czasu od dnia 30 maja 2011 roku do 28 listopada 2011 roku w W. działając w wyniku z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu dokonał przywłaszczenia powierzonych mu środków pieniężnych w łącznej kwocie 49 883,44 złotych w ten sposób, że będąc upoważnionym do dysponowania rachunkiem bankowym Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W. o nr (...) prowadzonym w (...) Bank dokonał w dniach 30 maja, 27 lipca, 18 sierpnia, 14 września i 28 listopada 2011 roku pięciu nieuprawnionych przelewów na własny rachunek bankowy

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

III. w okresie czasu od dnia 2 maja 2012 roku do 16 listopada 2012 roku w W. działając w wyniku z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu dokonał przywłaszczenia powierzonych mu środków pieniężnych w łącznej kwocie 27 018,64 złotych w ten sposób, że będąc upoważnionym do dysponowania rachunkiem bankowym Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W. o nr (...) prowadzonym w (...) Bank dokonał w dniach 2 i 26 maja, 14 i 28 września, 18 i 29 października oraz 16 listopada 2012 roku siedmiu nieuprawnionych przelewów na własny rachunek bankowy

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w okresie czasu od 30.04.2010 roku do 31.12.2013 roku w W. działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego w postaci pieniędzy w kwocie 85 103,11 zł na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej „(...)”

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

V. w okresie od 6 lipca 2011r. do 27 marca 2014r. w W. będąc zarządcą nieruchomości Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczył powierzone mienie w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 174.440,82 zł na szkodę w/w wspólnoty

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2016r. w sprawie sygn. akt III K 231/14:

I. oskarżonego **J. L.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I i za to na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go a na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **J. L.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II i za to na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go a na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **J. L.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III i za to na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go a na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **J. L.** w ramach czynu zarzucanego mu punkcie IV uznał za winnego tego, że w okresie od 30 kwietnia 2010 roku do 31 grudnia 2013 roku w W. będąc zarządcą Wspólnoty Mieszkaniowej „(...)” działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 85.103,11 złotych w ten sposób, że będąc upoważnionym do dysponowania rachunkiem bankowym wspólnoty dokonał nieuprawnionych przelewów z rachunku Wspólnoty na swoje konto czym działał na szkodę w/w Wspólnoty Mieszkaniowej i za to na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go a na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **J. L.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V i za to na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go, a na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 5 (pięciu) lat;

VIII. na podstawie art. 73 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

IX. na podstawie art. 41 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz wykonywania funkcji zarządcy nieruchomości przez okres 8 (ośmiu) lat;

X. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. w kwocie 174.440,82 (sto siedemdziesiąt cztery tysiące czterysta czterdzieści 82/100) złotych oraz na rzecz pokrzywdzonego Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W. w kwocie 126.902,08 (sto dwadzieścia sześć tysięcy dziewięćset dwa 08/100) złotych a nadto na rzecz pokrzywdzonego Wspólnoty Mieszkaniowej „(...) w W. w kwocie 85.103,11 (osiemdziesiąt pięć tysięcy sto trzy 11/100) złotych;

XI. zasądził od oskarżonego na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej (...) kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych oraz na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej (...) kwotę 672 (sześćset siedemdziesiąt dwa) złote z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku złożył Prokurator zaskarżając wyrok na niekorzyść oskarżonego. Na podstawie art. 438 pkt 1 i pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił:

rażącą niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych J. L. za zarzucane mu przestępstwa, a w konsekwencji rażącą niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec J. L. w postaci 2 lat pozbawienia wolności, dodatkowo wynikającą z niesłusznego zastosowania środka probacyjnego w formie warunkowego zawieszania wykonania kary łącznej pozbawienia wolności tytułem próby na okres 5 lat podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, okoliczności sprawy, a także wgląd na cele zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za orzeczeniem surowszych kar jednostkowych za zarzucane oskarżonemu czynu oraz surowszej kary łącznej bez warunkowego jej zawieszania.

Podnosząc powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 kpk Prokurator wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja Prokuratora okazała się częściowo zasadna dlatego skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, okoliczności te wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego za przypisane mu przestępstwa. Prawidłową jest także przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna czynów oskarżonego. Trafne jest także

kwestionowane orzeczenie o karach jednostkowych i karze łączonej pozbawienia wolności. Zastrzeżenia Sądu Odwoławczego wzbudziło jedynie rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

Przypomnieć trzeba, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., występuje tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, nr 3, s. 64; wyrok SN z dnia 13.02.2003, sygn.. WK 1/03, OSNKW 2003/323). O niewspółmiernie rażącej karze możemy mówić zatem tylko wówczas gdy mamy do czynienia z dysproporcją „rzucającą się w oczy”, „wyraźną” czy „oślepiającą” (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 28.05.2010r., II AKa 82/10, KZS 6/10 poz. 45).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że - wbrew twierdzeniom apelującego – kary jednostkowe 1 rok i 6 miesięcy, 1 roku i 6 miesięcy, 1 roku, 1 roku i 8 miesięcy oraz 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w pkt I-V takich cech nie noszą, a należycie uwzględniają wszelkie dyrektywy sądowego wymiaru kary, przewidziane w art. 53 § 1 k.k. Wbrew zarzutom skarżącego nie zostały wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia skoro za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. przewidziana jest kara od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, a każda z wymierzonych kar stanowi wielokrotność najniższego ustawowego zagrożenia.

Wbrew twierdzeniom prokuratora, sąd orzekający należycie rozważył dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 k.k. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego Sąd Rejonowy słusznie uwzględnił zamiar, motyw, którymi kierował się sprawca, rodzaj zaatakowanego dobra, sposób oraz skutki działania oskarżonego. Nadto we właściwy sposób przeanalizował sytuację oskarżonego i wziął pod uwagę tak okoliczności zaostrzające jak i łagodzące karę. Trudno dopatrzeć się w sytuacji procesowej oskarżonego innych okoliczności obciążających niż znaczna wartość przedmiotu przywłaszczenia (łącznie 386 446,01 złotych) i uprzednia karalność oskarżonego. Ocena zachowania oskarżonego przez Sąd I instancji w tym zakresie jest całkowicie słuszna i zasługuje na aprobatę w instancji odwoławczej.

Sąd odwoławczy nie znalazł także podstaw do zakwestionowania trafności stanowiska Sądu Rejonowego odnośnie wymiaru kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

Wymiar kary łącznej, zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. kształtował się od najwyższej kary jednostkowej - 1 roku i 10 miesięcy do sumy czyli 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd I instancji wymierzył więc karę łączną w wymiarze bardzo zbliżonym do absorpcji.

Wymierzając kary łączne sąd meriti powinien zbadać związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Związek ten jest stosunkowo bliski pomimo, że oskarżony J. L. przestępstw dopuścił się w różnych odstępach czasowych: roku i 6 miesięcy (I i II czyn), roku (czyn II i III), roku i 1 miesiąca (czyn III i IV), 3 miesięcy (czyn IV i V). Rację ma Sąd Rejonowy wskazując na popełnienie wszystkich czynów na przestrzeni prawie 4 lat, co świadczy o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji w dążeniu do łamania porządku prawnego. Wszystkie czyny stanowią jednak przestępstwo sprzeniewierzenia czyli przywłaszczenia rzeczy powierzonej popełnione jako czyn ciągły, a zatem zostały skierowane przeciwko temu samemu dobru prawnemu. Podobieństwo wszystkich czynów wyrażające się w sposobie działania przemawia za bliskim związkiem przedmiotowym. W tej sytuacji wymiar kary łącznej powinien uwzględniać podobieństwo tych przestępstw jednak ani zasada absorpcji ani kumulacji nie znajduje w niniejszej sprawie pełnego zastosowania. Wymiarowi kary łącznej na zasadzie absorpcji sprzeciwia się liczba popełnionych przestępstw jednostkowych – 5 czynów. Absorpcja kar nie może być zachętą do naruszania porządku prawnego. Przewidziana jest dla sytuacji gdy jedno z popełnionych przestępstw ma zdecydowanie dominujący charakter. Tymczasem żaden z popełnionych czynów nie miał takiego charakteru, a ponadto zachodziły znaczne przerwy czasowe pomiędzy jednostkowymi przestępstwami. Z drugiej zaś strony wszystkie przestępstwa skierowane zostały przeciwko temu samemu dobru prawnemu czyli mieniu, miały ten sam modus operandi. Sąd rejonowy wymierzając karę łączną

2 lat pozbawienia wolności miał więc na uwadze stopień związku przedmiotowego i podmiotowego popełnionych przestępstw oraz prewencyjne oddziaływanie kary.

W tym stanie rzeczy nie można podzielić argumentów apelacji prokuratora, iż w odniesieniu do oskarżonego tak kary jednostkowe jak i w konsekwencji kara łączna okazały się rażąco łagodne.

W ocenie Sądu Odwoławczego apelacja prokuratora mimo swej obszerności ma charakter ogólnikowy, a część stanowiąca merytoryczne uzasadnienie podniesionego zarzutu jest niezwykle lakoniczna. W znacznym fragmencie apelacja sprowadza się bowiem do powielenia treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a argumenty odnoszące się do podstawy odwoławczej wskazanej w art. 438 pkt. 4 k.p.k., zostały przedstawione wyjątkowo lakonicznie ograniczając się do zarzutu wymierzenia kar jednostkowych w dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz nieadekwatnie do ciężaru gatunkowego czynów. Taki zabieg stylistyczny nie mógł więc zapewnić osiągnięcia pożądanego rezultatu, gdyż czynił środek odwoławczy typowo polemicznym względem skarżonego orzeczenia. Dla podważenia słuszności rozumowania sądu orzekającego w zakresie wysokości kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu oraz kary łącznej, konieczne byłoby wykazanie, z uwzględnieniem elementów wpływających na stopień szkodliwości społecznej każdego z przestępstw z osobna, że kary te są rażąco nieadekwatne, zaniżone. Stąd też niejako „zbiorcze” stwierdzenie, że sąd I instancji niesłusznie zastosował zasadę absorpcji kar, przy braku konkretów na poparcie tej tezy, czyniło apelację bezzasadną. Wreszcie – nie zasługiwał na akceptację argument, iż na wymiar poszczególnych kar rzutować nie powinien fakt, iż oskarżony nie utrudniał toczącego się postępowania oraz fakt, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma rodzinę i pracuje. Skarżący nie ma racji, albowiem wymierzając karę Sąd powinien uwzględnić m.in. także właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa również w toku toczącego się postępowania. Powyżej wskazane rozumowanie potwierdza także treść wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora sądowego już na etapie postępowania odwoławczego. Z wywiadu wynika, że oskarżony zamieszkuje wraz z żoną i trójką dzieci w niedużym mieszkaniu komunalnym. Sytuacja majątkowa rodziny jest trudna gdyż głównym źródłem utrzymania rodziny są zarobki żony oskarżonego oraz program 500+. Oskarżony J. L. posiada wykształcenie średnie i ostatnio pracował na okresie próbnym w firmie (...) Sp. z o.o. gdzie zajmował się negocjowaniem warunków wynajmu nieruchomości w Polsce i za granicą. Wcześniej oskarżony nie posiadał stałej pracy i podejmował prace dorywcze. Oskarżony nie leczy się specjalistycznie, jest zdrowy i deklaruje brak uzależnień. Posiada także pozytywną opinię wśród sąsiadów. Wywiad środowiskowy potwierdził więc dobrą opinię w miejscu zamieszkania oraz uregulowany tryb życia oskarżonego, a przecież właściwości i warunki osobiste sprawcy Sąd także powinien brać pod uwagę przy wymiarze kary.

Natomiast rację ma skarżący podnosząc, iż zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności pozostaje w sprzeczności z zasadą prewencji ogólnej i szczególnej.

Wymierzając karę, sąd bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć. W ten sposób ustawodawca wskazuje prewencję indywidualną jako jeden z podstawowych elementów decydujących o surowości represji. Sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do odstraszenia sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa albo uniemożliwienia mu jego popełnienia. Wychowawcze cele kary są realizowane przez kształtowanie postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz do przestępstwa w ogóle. W konsekwencji chodzi o wychowanie sprawcy na pełnowartościowego członka społeczeństwa. W konkretnym wypadku układ celów kary uzależniony jest głównie od całokształtu okoliczności podmiotowych (stąd zasadnicze znaczenie ma zebranie w toku procesu karnego danych o osobie sprawcy, stosownie do art. 2, 213, 214 i 297 k.p.k.). Wymierzona kara ma uświadomić sprawcy fakt naruszenia obowiązujących norm społecznych przez dolegliwość, jaka łączy się z jej wykonaniem. Rzeczą ze wszech miar pożądaną byłoby dokonanie zmiany w osobowości sprawcy, zwłaszcza wzbudzenie w nim poszanowania porządku prawnego. Zapewne częściej zdarzy się tak, że wymierzona kara będzie stanowić na przyszłość bodziec zniechęcający do popełnienia czynów naruszających prawo i uzasadniający przekonanie, że popełnienie przestępstwa się nie opłaca (por. J. Wojciechowska, w: G. Rejman (red.), Kodeks..., s. 920). Jest to konsekwencją tego, że dolegliwość kary może także wywołać efekt odstraszący, a więc działać w

warstwie emocjonalnej na sprawcę, tworząc tym samym przeciwmotyw w przypadku przyszłych jego decyzji co do sposobu postępowania (por. Z. Sienkiewicz, w: M. Kalitowski [i in.], Kodeks..., t. 2, 1999, s. 90-91).

Przez prewencję generalną w znaczeniu pozytywnym należy rozumieć potrzebę przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Chodzi w tym wypadku o takie społeczne oddziaływanie, które będzie polegać na kształtowaniu w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i postaw oraz na ugruntowaniu przekonania, że przestępcy są sprawiedliwie karani. Właśnie zaś odpowiednie potraktowanie sprawcy przestępstwa popełnionego w wyjątkowych okolicznościach, a szczególnie w stanie znacznie ograniczonej poczytalności wywołanej załamaniem się pod wpływem tragicznej sytuacji życiowej, powinno być rozumiane jako zgodne z poczuciem sprawiedliwości i w ten sposób spełnić swoje wychowawcze zadanie (por. wyrok SN z 25 lutego 1981 r., V KRN 343/80, OSPiKA 1981, z. 11, poz. 199).

Zarzut stawiany przez prokuratora o nieprawidłowej ocenie przez Sąd I instancji właściwości oskarżonego i w konsekwencji błędnego uznania, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni wobec oskarżonego funkcje zapobiegawczą zdaniem Sądu Okręgowego jest zasadny i skutkował zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd meriti wskazał, że decyzję o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec kary podjął z uwagi na uregulowany tryb życia, pracę zarobkową i wzgląd na posiadanie przez oskarżonego dzieci na utrzymaniu. Sąd I instancji powołał się także na nadrzędny cel kompensacyjny tego wyroku. W ocenie Sądu meriti wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności realnie pozbawia pokrzywdzonych możliwości uzyskania przez nich obowiązku naprawienia szkody i odzyskania utraconych kwot pieniędzy. Dokładna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi jednak do wniosku, że kara pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym jej zawieszeniem nie jest wystarczająca dla osiągnięcia celów kary.

Przede wszystkim zauważyć należy, że J. L. był już trzykrotnie karany w tym dwukrotnie za czyn z art. 284 § 2 k.k. oraz za czyn z art. 300 § 2 k.k. na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Jak trafnie zauważa prokurator, oznacza to, że za wymierzeniem kary bez warunkowego zawieszenia przemawia lekceważący sposób traktowania norm prawnych przez oskarżonego. Rację ma skarżący, iż wymierzenie w tej sytuacji oskarżonemu kary o charakterze wolnościowym nie będzie wychowawczo i zapobiegawczo oddziaływać na oskarżonego. Wprawdzie oskarżony dopuścił się większości z przestępstw przed wydaniem pierwszego wyroku skazującego, ale ostatniego z czynów dopuścił się już po wydaniu wyroku w sprawie sygn. akt V K 191/12. Wskazać należy, iż pomimo skazania go za przestępstwo tego samego rodzaju na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, oskarżony nie zaprzestał przestępczej działalności i nadal tj. do dnia 27 marca 2014r. dokonywał przelewów z konta Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W., przywłaszczając powierzone mu mienie, co świadczy o wyjątkowej determinacji w dążeniu do popełnienia tego przestępstwa.

Ponadto dwukrotne skazanie za przestępstwa przeciwko mieniu przemawia za brakiem podstaw do uznania, że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstawy do stwierdzenia, że postawa J. L. wskazuje na pozytywną prognozę, że pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżony będzie w przyszłości przestrzegać porządku prawnego. J. L., mimo iż miał pracę i uzyskiwał dochody pozwalające na utrzymanie siebie i rodziny, bez powodu zdecydował się na popełnienie poważnych przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wskazuje to na wysoką jego demoralizację i na brak szacunku dla porządku prawnego. Oceniając postawę oskarżonego, nie sposób nie wziąć także pod uwagę sposobu popełnienia przestępstwa –jako zarządca trzech nieruchomości przez okres prawie 4 lat dokonywał nieuprawnionych przelewów pieniężnych z kont wspólnot mieszkaniowych na swoje konto, bazując na udzielonych pełnomocnictwach do dysponowania kontami wspólnot i nadużywając udzielonego mu zaufania. Świadczy to o wysokim stopniu zdemoralizowania oskarżonego, który nie wskazał żadnego motywu swojego zachowania.

Okolicznością przemawiającą za warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności nie może być w tej sytuacji wzgląd na potrzebę naprawienia szkody pokrzywdzonym przez oskarżonego. Niewątpliwie w czasie wykonywania kary pozbawienia wolności oskarżony nie będzie uzyskiwał dochodów, które pozwolą na wykonanie obowiązku naprawienia szkody. Należy jednak mieć na uwadze, że pomimo zawartej ugody z jednym z pokrzywdzonych oraz upływu ponad dwóch lat od popełnienia ostatniego z czynów, oskarżony nie naprawił wyrządzonych szkód nawet w drobnej części. W toku postępowania nie udało się ustalić na jaki cel oskarżony przeznaczył przywłaszczone pieniądze w łącznej kwocie 386 446,01 złotych. Wywiad środowiskowy potwierdził, że oskarżony po popełnieniu tych czynów uzyskiwał dochody z prac dorywczych, ale nie dokonał żadnych wpłat na poczet należności w tej sprawie, czy też zobowiązania do naprawienia szkody orzeczonego w sprawie V K 191/12 i to pomimo upływu okresu ponad dwóch lat od uprawomocnienia tego wyroku. Trudno więc oczekiwać, że kara wymierzona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie miała jakikolwiek wpływ na postawę oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i nie deklarował woli naprawienia wyrządzonych szkód ani nie okazał skruchy.

Wobec powyższego Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia z punktu VII zaskarżonego wyroku zawierający rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec J. L. kary pozbawienia wolności. Ponieważ w ten sposób kara pozbawienia wolności orzeczona wobec J. L. stała się karą bezwzględną, Sąd uchylił także zawarte w punkcie VIII zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora w okresie próby.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy nie dopatrywał się uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, dlatego też orzekł jak w sentencji wyroku. Kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa, zwolnił oskarżonego od opłaty za drugą instancję i pozostałych wydatków z uwagi na wysokość ciążących na nim zobowiązań majątkowych i brak stałego dochodu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

SSO Anna Zawadka SSO Aleksandra Mazurek SSO Sebastian Mazurkiewicz